

[Malchau.]

At det bliver gjort, tvivler jeg heller ikke paa — aldeles ikke. Men givet er det, at før denne Udrensning bliver bragt til Ende, bliver der ikke Ro i Landet, og der bliver heller ikke Tale om, at den nødvendige Baggrund for en virkelig Genopbygning er til Stede.

Det Lovforslag, vi her behandler, er fremsat i Folketinget allerede den 1. Februar, saa man kan jo nok sige, at det allerede i det andet høje Ting har faaet en ualmindelig grundig Behandling. Jeg tror derfor, at det her kun er nødvendigt at give det en ganske kort Udvalgsbehandling, saa at det snarest kan blive ophøjet til Lov. I det Udvalg, der er bebudet nedsat, kan vi ogsaa bl. a. drøfte den af det ærede Medlem Hr. Rytter fremsatte Tanke om Indførelse af Amnesti.

Hvad angaar Lovforslaget om Ændringer i Retsplejelovent skal jeg kun sige, at dette Lovforslag tiltræder jeg, og jeg skal med disse Bemærkninger paa Det konservative Folkepartis Vegne anbefale begge Lovforslagene til velvillig Behandling i det høje Ting.

Lannung: Lovforslaget vedrørende Ændringer i Retsplejelovent kan jeg tiltræde uden Bemærkninger.

Hvad angaar Lovforslaget om Ændringer i og Tilføjelser til Borgerlig Straffelov angaaende Førræderi og anden landsskadelig Virksomhed, har dets Vej jo, som ogsaa nævnt, været lang og trang. Det har nu været 4 Maaneder, praktisk talt fulde 4 Maaneder, undervejs siden den 1. Februar og kommer — som Tilfældet alt for ofte er — i sidste Øjeblik her til Landstinget. Efter at det har været Genstand for en saa ekseptionelt langvarig og indgaaende Behandling i Folketingsudvalget og Drøftelser i det andet høje Ting, er der ved den fortsatte anden Behandling sagt det meste af, hvad der med Rimelighed kunde siges — og nogle vil maaske mene: lidt til. Jeg skal derfor indskrænke mig til nogle Bemærkninger om et Par Hovedpunkter, idet jeg i øvrigt henviser til tidligere fremførte mere principielle Udtalelser. Der bliver jo ogsaa i Udvalget Lejlighed til at se paa Enkeltheder, herunder f. Eks. det af det ærede Medlem Hr. Rytter nævnte Spørgsmaal vedrørende § 2, Stk. 1, Pkt. 2, der omhandler de Tilfælde, hvor Lovgivningsmagten i givet Fald ændrer allerede afsagte Domme, saa at Fortabelsen af de omhandlede borgerlige Rettigheder bliver for bestandig, hvad der jo principielt er noget betænkeligt. Men

jeg kommer til samme Spørgsmaal i en anden Forbindelse.

Vi kan for vort Vedkommende tiltræde Lovforslaget, som det er vedtaget af et Flertal i Folketinget.

Justitsministerens Forslag er jo stærkt omkalfatret og stærkt reduceret, samtidig med at der dog ogsaa er sket, hvad jeg anser for afgjorte Forbedringer. Et Hovedpunkt er Nedsættelsen af Minimumsstraffen til 2 Aar, og jeg vil i denne Forbindelse ogsaa for mit Vedkommende fremhæve, at Begrundelsen for Fastsættelsen af den høje Mindstestraf paa 4 Aar i den oprindelige Lov jo var, at kun virkelig grove Forhold, hvor selve Handlingen var grov, skulde straffes efter denne Straffelov med den i dansk Ret jo meget ekstraordinære tilbagevirkende Kraft, men paa den anden Side da ogsaa straffes haardt. De mindre grove Forseelser maatte derfor enten straffes efter en anden Lov, f. Eks. den almindelige borgerlige Straffelov, eller nøjes med den kolde Skulder uden at gøres til Genstand for egentlig Straffefølgning. For mange — og ikke mindst mange Jurister af alle Partier — er Straffelovstillæggets Rammer vel vide, de enkelte Paragraffers Formulering vel vidt omfattende — de er jo for øvrigt blevet til som noget af et Kompromis mellem forskellige Faktorer. Isoleret betragtet kunde man risikere, at man derfor kunde komme til at tage for mange mindre Forseelser og rene Smaatterier med under Loven. Modvægten og Garantien herimod fandt vi i den høje Minimumsraf paa 4 Aar, og det blev da ogsaa positivt tilsagt os, at det skulde være saaledes, at heri laa Garantien imod, at man tog for meget ind under Loven. Det fulgte i og for sig af selve Straffens Højde, men det blev tillige paa forskellig Vis fastslaaet under Forhandlingerne før og ved Lovens Vedtagelse.

Denne Forudsætning fandt, som det med Rette er fremhævet baade ved denne Lejlighed og ved tidligere Lejligheder, særlig stærkt Udtryk under Landstingets Behandling af Loven. Meget tyder jo paa, at dette ikke kom til at staa alle rette vedkommende tilstrækkelig klart, beklageligvis — et Forhold, hvis mere principielle Side jeg skal vende tilbage til, før jeg forlader dette Afsnit. Man gik videre med Tiltaleførsning efter denne Lov, ogsaa for mindre Forseelser, end Forudsætningerne var, hvad man, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at fremføre, ikke kan fritage den daværende Justitsminister for Ansvar for. Til Gengæld var Domstolenes Reaktion ogsaa den, at man, naar man dog dømte, gik